

De geheimen van Blasio

Eerste druk, 2023

©2023 Klaas de Vries

De geheimen van Blasio is een uitgave van De Perifeer in samenwerking met Uitgeverij Boekenbent

Paperback ISBN: 978-94-6328-498-1

eBook ISBN: 978-94-6328-496-7

NUR 332

Omslagontwerp: Klaas de Vries en Jo-Ann Snel-Schorel

Zetwerk: Jo-Ann Snel-Schorel

Trefwoorden: Defensie, politiek, AIVD, MIVD

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, e-book of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de schrijver.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author.

I

Carla zat op het bankje in de voortuin en toen ze Teun zag aankomen sprong ze op en liep hem tegemoet. Ze was kennelijk ontdaan.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij geschrokken.

‘Jozef en Alie hebben een ongeluk gehad. Jozef is dood en Alie ligt in het ziekenhuis. Het was net op het nieuws. Ze zijn met hun camper een ravijn in gereden!’

Teun vloekte. ‘Ach, nee toch? Dat kan toch niet wáár zijn?’ Hij sloeg zijn armen om Carla heen en drukte haar tegen zich aan. ‘Ach God, wat verschrikkelijk. Wat een ramp!’

Jozef en Alie waren hun naaste bureu. Jozef was een gepensioneerde landmachtgeneraal met een markante snor en naar achteren gekamde haren, die altijd strak in het gelid lagen. Twee maanden geleden had hij een kolossale camper aangeschaft die hij pal voor zijn huis had geparkeerd. Dag in, dag uit was hij van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat bezig geweest met de inrichting van het gevaarte. En een week geleden was hij met Alie vertrokken voor een lange tocht door Frankrijk. Carla ging elke dag naar hun huis om de planten te verzorgen en de post en de kranten bij de voordeur weg te halen. Dan konden potentiële inbrekers niet zo makkelijk zien dat er niemand thuis was.

Ze liepen naar binnen en Teun zocht op zijn smartphone naar een herhaling van het nieuwsbulletin. Het ongeluk had de vorige dag plaatsgevonden. Hulpdiensten waren snel ter plekke geweest en de lichamen van de slachtoffers waren met een helikopter naar het ziekenhuis gebracht. Bij aankomst in het ziekenhuis was de man overleden en de vrouw verkeerde nog in levensgevaar. Het

ging om een bejaard echtpaar, afkomstig uit Den Haag, zei de nieuwslezer, die daarna verder ging met een andere jobstijding.

‘Carla, hij noemt geen namen, dus we weten niet zeker dat het om Jozef en Alie gaat.’

‘Ja, ze zijn het wel,’ zei Carla gedecideerd. ‘Ik voelde het meteen.’

‘Verschrikkelijk,’ herhaalde Teun en sloeg zijn arm weer om Carla heen. ‘Wat een ramp!’

Ze maakte zich los uit zijn omhelzing en liep naar de keuken om een glas water in te schenken.

Teun zocht op zijn telefoon naar details over het ongeluk en vond een foto van een camper in een ravijn. En op een Franse nieuwssite stond een filmpje van reddingswerkers, die aan touwen in een ravijn afdaalden. Ook de komst van een helikopter was gefilmd. De helling was te steil om te landen en omzichtig werden twee banaanvormige brancards aan een kabel in het toestel gehesen. Daarna vloog de helikopter met een grote bocht weg. Het wegstervend geluid van de wieken van de helikopter tegen het decor van de hoge bergen deed Teun onwillekeurig denken aan een tv-reportage van een bergrit in de Tour de France.

Hij liep naar het raam en staarde naar buiten. Een auto kwam de straat in rijden en stopte aan de overzijde. Twee mannen stapten uit en liepen haastig in de richting van het huis van de burens. Even later begon een inbraakalarm doordringend te janken.

Teun liep snel naar de voordeur, rukte die open en rende naar buiten. De twee mannen haastten zich ondertussen terug naar hun auto.

‘Staan blijven!’ riep Teun, maar dat had geen enkel effect. Ze sprongen in hun auto en reden vol gas weg. Teun pakte zijn telefoon, toetste het alarmnummer van de politie in – *was dat goddomme nou 112 of toch 123* – en meldde dat er een poging tot inbraak was geweest en dat de daders er met een Peugeot vandoor waren gegaan. Hij gaf het kenteken van de auto door.

Carla voegde zich bij hem. Van alle kanten kwamen mensen aanlopen die door het inbraakalarm waren opgeschrikt. Al gauw

hoorden ze de sirenes van een naderende politieauto die even later met blauwe zwaailichten de straat in kwam. Teun stak zijn hand op en de wagen stopte. Twee agenten sprongen eruit.

‘Ze zijn ervandoor,’ zei Teun. ‘Ik heb het kenteken al doorgegeven aan de centrale.’ Hij vertelde wat er gebeurd was en wie de bewoners van het huis waren. ‘En we denken dat ze bij een verkeersongeluk in Frankrijk zijn omgekomen.’

‘Dat kan toeval zijn,’ reageerde een van de politiemannen, alsof hij bang was dat Teun voorbarige conclusies zou trekken. ‘Heeft iemand hier een sleutel van het huis? Dan kunnen we het alarm uitzetten.’

Carla liep naar binnen en kwam terug met de sleutel. Een politieman ging het huis in en kort daarna werd het plotseling doodstil.

‘Wie heeft gezien wat er gebeurd is?’ vroeg zijn collega.

Teun meldde zich, maar andere omstanders hadden alleen het alarm horen afgaan. Toen kwam een overbuurvrouw aanlopen die vertelde dat ze vanuit haar slaapkamerraam alles met haar telefoon gefilmd had.

‘Dan moet je dat filmpje meteen naar de meldkamer sturen,’ zei Teun. Hij keek naar de politieman. ‘Wat is het mailadres ook alweer?’

‘Meneer, wilt u zich niet met het onderzoek bemoeien en ons gewoon ons werk laten doen,’ reageerde die, maar hij noemde braaf het adres waar het filmpje heen moest.

‘Stuur het ook aan mij,’ vroeg Teun aan de buurvrouw en gaf haar zijn mailadres.

Carla praatte ondertussen met andere burens. Sommigen hadden wel het nieuws over een ongeluk in Frankrijk gehoord, maar niet het verband gelegd met Jozef en Alie. De opwindning over de inbraakpoging veranderde op slag in verslagenheid.

Er arriveerde nog een politieauto. De mannen die daar uitstapten begonnen een plastic lint voor het huis van de burens te spannen.